

PERIÒDIC POLITIC VERMELL

no més doncs haurà de dir,
no més direr, sense direr,
Els drets individuals són
imprecriptibles. Inalienables
i intransmissibles. **•**
Legistar la Llibertat heurà
prestar de garantida, fa co-
noscere atenciat contra ella. **•**
La llibertat propi acaba
allí honi comença la lliber-
tat aigua. És, heur, doncs,
al individu fer tot lo que
no perjudiqui a un altre. **•**
L'embruat mitionari que
beix prestat de menuda
morositat y a la sombra de
ses riquesas mal adquiri-
das perseguit a qui critica
ses vices y la societat qu'és
conscia, és un deli sarr més
avertit, degradat y dispre-
ciable de la Naturia. **•**

La Tranontava és el periòdic qu'és publica en idioma català
més avantat en idas políticas, religiosas y d'economia social

LA TRANONTAVA és una
publicació que s'ha de
adquirir a cada número, sense
subscripció. El preu de
cada número, tant el de
patrimoni, com el de la lliber-
tat, és de 50 cèntims.
El preu de la subscripció
mensual és de 1.500 cèntims.
La TRANONTAVA és una
publicació que s'ha de
adquirir a cada número, sense
subscripció. El preu de
cada número, tant el de
patrimoni, com el de la lliber-
tat, és de 50 cèntims.
El preu de la subscripció
mensual és de 1.500 cèntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, i penesa ultramar.—Entranger, a
Les subscripcions es paguen per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Penes, n.º 1, 1.ª, BARCELONA

Plaques s'administren llibres del Giro Més, lletres de l'Esti cobrar
y moltes de 15 cèntims. No s'administren llibres especials de periodics

PREUS DE VENDA

Número solt, 5 cèntims.—per anticipat, 1.ª
Surt a l'home preu de venda cada número

ALELUYA

Per lliurar-nos del pecat
de la humana explotació,
espera l'obrer' explotar
la triomfant resurrecció
de la santa llibertat.

¡¡CONDEMNATS!!

Dimars al mitj dia, com teniam anunciat, va celebrarse el judici oral devant de jurats per una de las causas incoadades per denuncies de LA TRAMONTANA.

Era el processat, com de costum, el Director del periodíc, J. Lluanas. Sostenia l'acusació el ministeri fiscal, i la defensa, en llog del senyor Vallés y Ribot, estava confiada al Sr. Prats, jove advocat que supleix al primer en las sevas totas judiciales.

Feta la prova, que fou documental, testifical y pericial per part de la defensa, el fiscal va modificar las sevas conclusions, retirant l'acusació per la publicació de la lámina sobre els successos de Jerez, que no va considerar penable, y sostenintla respecte d'una carta fetxada a Sant Celoni. El ministeri fiscal va confessar que s'havia provat plenament que la carta tenia autor conegut que no era el Director del periodíc, però va sostenir que no s'havia provat qu'el seu autor estés domiciliat a Espanya, y baix aquest concepte exigia la responsabilitat subsidiaria pel Director del periodíc. La defensa va sostenir, si am molta rahó no am sobrada fortuna per cert, que ni la carta constituia delict, ni, en cas de constituïrlo, era responsable d'ell el processat. Aquet tractá de parlar en la seva defensa després del seu defensor; però el president li va posar trabas que l'obligaren a desistir de defensarse.

Fou el resum el president, senyalant els punts de vista de l'acusació y de la defensa, deixant també sentat qu'estava fóra de dubte qu'el processat no era l'autor de la carta denunciada, sometent al Jurat una única pregunta a resoldre, que deya aixís, a poca diferència:

"José Lluanas Pujals, es culpable, com Director del periodíc LA TRAMONTANA, de haber mandado insertar en el número 550 del mismo periodíc, una carta que dice así:..." (aquí es copiava tota la carta).

Am las provas practicades pod be assegurar-se que quasi ningú del públic ni de la gent de lleys que hi havia en la sala esperava un veredict de culpabilitat. Doncs aixó no obstant, el Jurat torná a la resposta SI a la transcrita pregunta, produhint un moviment d'estranyesa en el numerós públic qu'ocupava la sala.

La defensa no va demanar revisió de la causa per no Jurat, com suposavam faria, concretant-se a demanar l'absolució a pesar del veredict de culpabilitat, en atenció a que opinava qu'els fets qu'es declaraven provats, o siga la publicació de la carta baix la responsabilitat d'en Lluanas com a Director del periodíc, no constituïen delict.

El tribunal de dret, no obstant, va condemnar al processat a la pena de tres anys, sis mesos y vintidú dies de presó correccional, a 50 pesetas de multa, accesorias y costas.

Y així estem. LA TRAMONTANA ha sigut el primer periodíc, que sapiguem, qu'ha sigut condemnat pel delict de impremta pel Tribunal del Jurat. Sens dubte qu'els enemics d'aquesta institució estan molt satisfets de que un periodíc defensor d'ella en resulti la seva víctima en una causa que creyem qu'el nostre tribunal de dret per si sol no hauria condemnat. Una gran casualitat ha sigut qu'ens hagi tocat, fins pel que fos, un Jurat que ja feyan molts dels qu'el formavan cara de sagristans ó de jesuïtes. Nosaltros no ens queixem ni dihem res de lo molt qu'ens va semblar observar, perquè sabem que pera defensar las nostras idees precisam tota mena de sacrificis, y fins el de la vida estem disposats a fer per ellas. Aquesta vegada ens ha tocat anar a sola... ¡¡Pacient! Un altre dia ja anirém demunt.

Consí per aixó que no recularem en la nostra tasca ni sentirem debilitats de cap género vinga lo que vulga.

Considerant injust el veredict, interposarém el corresponent recurs de casació devant del Tribunal Suprem, y veurém si a Madrid tin-

drem més sort que devant de certs Jurats de la liberal Barcelona.

En tant continuem cridant com sempre:

¡Visca la llibertat de conciencia!

¡Visca la lliure emissió del pensament!

LAS IDEAS NOVAS EN EL BRUSI

Quies esdevingué a llegir un aixó tot lo qu'en el conjunt de las revistas dels joves y dins del socialisme y de l'anarquisme modern es va predicant y produint arc com arc, podrá convences desveguida que veritablement la nostra época porta un món nou y una civilització nova en las sevas estranyas. Deuant d'un moviment tant vast com el qu'es realitza dins del poble y de la joventut mot demostria d'aquí de (moviment) qu'expansió y aturdeix am el mes ben trempat d'esperit, perquè ni pod abarcarlo ni quasi bé pod mirarlo de dret a dret, de tanta llum brillant com irradiat, sota y la miriure de veure qu'alguns neo-romanticos y pessimistas antiquats, desde revistas ó diaris envelits (en Maragall desde el *Diari de Barcelona*, per exemple, parlo de las novyas generacions y delis de la joventut, de joventut conservadora, y de *Deo ignoto*, etc., etc.

Com és possible que vos, Maragall, desde las páginas d'aquest antig *Diari* que está morint de vell, vulgueu dirigir la paraula an els joves y vulgueu expressar lo que ells pensan?

Es clar que es va apareixer *Deo ignoto* entremetí de la gent saraga de qu'este voltat, incapassa de comprendre res de modern.

Entremetí de gent plena de tradicions empedredas, d'antigallas y de creencias mortas, que voieu dir de nou?

Per dirigir, avuy dia, la paraula al jovent, cal imprescindiment sef, capax desaperdre de totas las preocupacions qu'un pugut tenir sobre las antigas bases en que es lludavan las nocions de Família, Religión, Patria, Estat, Propietat, Capital. Desde las columnas del *Diari de Barcelona* que atreviureu a declararvos partidari de totos els punts de vista moderns que sobre las questíons anteriors avuy dia se'xposan? (Us atreviureu, per exemple, a declararvos partidari de la emancipació de la dona, de l'adquisició dels seus drets civils, de la reconstitució de la familia, del matrimoni lliure?) (Us atreviureu a proclamar l'abolició de tota religió positiva y a considerar, com-a el Poble, la Ciencia com única norma y guía de la futura societat lliure y progressivament evolutiva a compás dels progressos d'aquella?) (Us atreviureu a reconeixer a l'Estat tot lo que li toca fins a la senyalada frontera que s'estableix entre lliure voluntat y la conciencia lliure de l'individu?) (Us atreviureu a proclamar la força d'aquet y del municipi y de la nacionalitat natural per sobre de la de l'Estat tal com esta constituít avuy dia? Y, per últim, parlat de la Propietat y del Capital, ¿quidriau el valor de defensar questíons de las teorias de Proudhon, de L. de Lar y de B. de H. sobre las propietats artísticas, y molt y molt més, boet hi há tant y tant per estudiar y per treballar, forman la part general del credo de la clase de l'avenir. Y si-tots nosaltros, gent jove de la classe mitja, educats, com vos, am totas las preocupacions gastadas, si sapit solament desde las revistas més atrevidas am prós feyentes podem anar seguint de llibre i de les nostres idees, que vos, gent que pertanyen a dos o tres sigles a la nostra ascendit, que voieu fer vos desde una tribuna velleja y empedrada?)

Si el Poble va evolucionant y es admirat pel jovent que puja, es perquè ell és el més gran y el qu'ha fet una concepció més noble y més ampla de la vida. Precissament si, com el jovent que puja, vos haguessu estudiat y inquirat el poble, se us trobaríeu devant del *Deo ignoto* perquè el poble és aquell que crea las idees, de que qu'vol anar endevant no són els ideals lo que trobarà a fallar, y si, tal volta, el valor per comprendre y admirarlos. La força de renovació social es tant intensa d'algun temps enà, las questíons immensas que la ciencia y l'observació profunda de la vida han posat al descobert són tantas y tant novyas, que podrem dir després de aquesta vegada, tot lo que voldrém fer en el periodo de tanta renovació. Lo que hi há, com hi dit més amunt, és que molta part del jovent de la classe mitja, no haventse sapigit emancipar de totas las preocupacions y tradicions antigas, es incapàs de comprendre els grans ideals de las novyas generacions y els del poble enter. A vos, Maragall, com a aquesta part de la joventut de la classe mitja, a bon segur qu'els temps antigas preocupan molt; y no sols no us desengan ovir el futur, sino qu'el veure com aquells van cayent va descoratja, us entristeix y us produeix part del nihilisme que parieu.

Anem an el Poble, estudiem las sevas aspiracions socials, els seus programas, la seva vida, els seus sistemes polítics y económics, y las sevas creencias morales y filosóficas: an allí els trobarem el més pur, el més gran y més nou y més ple de vida, s'ha emancipat ja. Té un credo complet, en el que l'entusiasme de lo antiquo no hi entra per res. Tal vegada en els seus ideals hi há una mica massa de brutalitat (diguem vida forta); però aixó mateix es lo qu'indica la seva potencia. Y desenganyats de la classe mitja, que després de tot lo que voldrém fer en el futur, no ens fem, ni en las ciencias populars, ser inútil y de ben poca consistencia.

El Poble, gracias a un moment d'indécies de la Burguesia, en la marxa progressiva de las sevas idees ha ocupat tota la gran obra de la revolució y de la ciencia. Dig també de la ciencia perquè no és ni l'enginyer ni l'advocat ni el metge de qu' parlavau vos, Maragall, els que la poseuen, ni tampoc els que, com ells empíricament diuen, representan l'intel·ligencia; no: aquesta gent de carrera no més en saben y n'aplican alguns detalls petits y de cap trascendencia en la vida social y en la vida íntima de la conciencia de l'individu. En cambi, el Poble la representa en tota la seva extensió y en tot el seu fons, puja ell, de la ciencia y del fet, en constituint el seu Deu.

Vós de eu, tal volta, qu'el Poble té no més qu'ideals terrenals y positius. Precissament aixó és lo qu'indica qu'ell és el més at, el més fort y el més franc, puja tot aixó bé predica y ho exposa clar com un fet científic,

com un medi més bo y més a propòsit per l'expansió de l'Humanitat, y, finalment, com una nova màquina social més perfecta y de millor funcionament per las necessitats d'arre que no pas l'antiga.

En cambi, en la classe mitja, sota d'ideals falsos y rancios, que hi predomina sino la concupiscencia més baixa i més hipócrita, ja qu'es acaparadora y degradant per a una part dels homes? El Poble y las generacions dels joves sense divagacions ni dubtes, prestant, per ideals regeneradors de l'Home, l'Acció, la Vida, el Fet y el Treball.

No ens donquem de menos de posarnos en contacte amb els ínfims, perquè, a la fi, totas las grans idees, d'ells han sortit ó entre ells han fructificat.

Aquesta vegada, no obstant, la ciencia, la filosofia y l'art qu'han infanat el món nou, no són fets exclusius ni dels ínfims ni de cap classe social exclusiva. Però aquets els han acaparat de fons d'infants els nostros temps, perquè ells de totos els antigos sistemes socials y religioses que la ciencia demosta falsos, són els que mes n'han sofert, y, per lo tant, els que més aviat y més netament se n'han valgut dependre.

La nostra obligació, doncs, joves de la classe mitja, és de convertirnos de ple a ple a la Ciencia, y després an el treball de millora del funcionament de la societat com a manera més apta d'expandir l'individu; però aixó amb atreviment y sense cap preocupació. Si no tenim valor per ferho, tant se val qu'ens retirem y que deixem estoicament el pas a generacions més novyas i més fortes, que, per lo tant, podrán disfrutar més del goig de viure.

Teniu rahó, Maragall, de citar aquella frase de Guyau en que critica el problema modern si diu: "l'equilibri la conciliació de l'individualitat sempre creixent am el sentimec de solidaritat que va creixent també cada vegada més... Però perquè aquesta noció pugui tenir força, és necessari qu'abans feu an els vostros lectors l'análisis qu'ell ha realitjat de totas las creencias positivistas en *L'irreigió de l'avenir*, y aixís també, com ell, atrevireu a *La moral humana y las obligacions* de la vostra obra de citar a l'íbsen, quand, tirantse contra la massa no vol cap traba que deturi la marxa evolutiva i lliure del seu pensament y dels seus actes. Però abans, com l'íbsen, avue d'arribar a l'emancipació social y a la llibertat anarquica qu'en totas las sevas obras ha presentat aquet gran reformador del teatre: en *La comedia de Amor*, *Els pilars de la Societat*, *Els espectres*, *La casa de Amor*, *El somni del mar*.

Després dels daltabaixos que genis com l'íbsen y en Guyau am las llurs analisi han produít en las antigas idees y en la vella societat, han pugut ser netament afirmatius, y en las llurs obras no s'hi troba per res el *Deo ignoto*.

L'arquitecte Solness de l'última obra d'íbsen, desplegant la bandera desde el cim del coquepiar de la seva nova casa, can y mori burocrata de dalt Elida Wangel, «¡Hi vixt un moment allí dalt!»

Peró vos, Maragall, heu partit d'un mal principi, més ben dit, heu començat la vostra obra de propaganda amb un apriorisme. En el vostro article *La joventut conservadora* definíu lo qu'és sentim ample y modernament pel dir la paraula conservador: «... conservador és aquell que sef, com a norma, com a guia, com a norma del principio de autoritat en todas sus manifestacions, desde el jefe del Estado hasta el padre de familia y el capitán... Y després deya qu'el jovent modern no podia tenir aspiració més gran que la d'esser conservador, però no passivament, sino d'una manera activa. Amb aquestas trabas que vos meteis us poseu y voldríu posar el jovent d'arre, us serà molt difícil i difícil d'estudiar a fondo las questíons socials a la moderna.

Tot lo més podriau fer divagacions artísticas, idealísticas y dilatantísticas, mitjant las quals podriau passar per un esperit reñat, permeten vos de poseu com a modernista y de predicar contra el parlamentarisme, la republica i el liberalisme, és a dir, contra tot lo que després de l'any 1848, y en las gèneras de los nostros periodicals ha pugut posar en practica, y de las qu'am cert rahó ella està ufanosa. De modo qu'amb els vostros principis destructors y amb el vostro *Deo ignoto* us trobareu devant de totos els moviments actuals, actius y impulsius a la vegada, desde el liberalisme individualista burgues fins al socialisme col·lectivista, y desde l'anarquisme a les idees de la joventut militante antirreivista dels partidaris del predominí dels forts, com Nietzsche.

Per dirigit la paraula al jovent és necessari, doncs, fer una emancipació completa y afirmacions atrevidas, científicas y justas. En bonas paraulas, s'ha de pujar a desplegar la bandera a dalt del campanar, encare qu'un hom caygui y mori.

El Poble, que ja está acostumat a construíre, de torres y de campanars, y de treballar a grans alturas, que no té veing per arribar als alts ideals, y que no fa com nosaltros, que necessitem un gran esforç nerviós que després ens desequilibra y ens desploma, ja continuarà construint tranquilament la nova societat.

Tots nosaltros no més podem aconsellarli una cosa, vas joves, és que si vol dedicar la seva energia a la vida, a lo que s'entén d'arre, que si vol, que s'entén del problema social, la ciencia y la veritat han de ser els seus únics guia y la seva única missió, però am desinterés, am resolució y sense partit pris perquè no s'espanti devant de las grans consequéncias qu'es desprenen d'aquelles. Tal lliure com a reproducció de la nostra vida y las nostras aspiracions, y la defensa de la joventut individual y de tota classe de collectivistas (en mitj de las grans revolucions futures: veusquí un altre fi noble y simpatic pel jovent de la classe mitja de l'hora present. Però lo més gran pel qu' s'agi pugut emancipar es la lluita, l'acció per la propagand y la victoria dels nous ideals y de la nova societat; treball terrible a que quasi cap de nosaltros podrà arribar, però no tant difícil y de tanta importancia, com aquets que comença am vos en el vostro diari. Tant de bo qu'el paguessu rejevar!

Am tot, Maragall, és molt lloable lo qu'heu fet, vos que, d'entre mitj de la gent hom viviu, heveu tingut el coratge y l'intel·ligencia de tractar questíons tant seriosas. May el *Diari de Barcelona* havia obert un camp tan ample, tan gran y tant modern. Es una novya obra que comença am vos en el vostro diari. Tant de bo qu'el paguessu rejevar!

Si fos veritat, com se diu, qu'en Suárez Bravo aspira a succehir an en Mañé y Flaquer, libra tornar més enderrera qu'amb aquet, és a dir, a un espanyolisme enragat, com ho proven els articles continus del pare Suárez Bravo contra tot lo de França, i els del seu fill contra la música francesa o qu'en pugui fer olor, y després a un reaccionarisme terrible qu'aniria a parar an el pessimisme inquisitorial dels Pares de Família.

Però creiem que no serà, puix el bunyol immens, colossal, qu'am lo de la Judic. en C. va fer ler an el *Diari de Barcelona*, és un avís per l'avenir. Tota la nostra gent ha canbiat molt, y canbarà encare més.

En Maragall, amb el seu article a lo *Vogüe La nova generació*, ha provat que, com aquet en la *Revue des Deux Mondes*, podria dar ell an el *Herus* una nova vida, y, per lo tant, noves aspiracions a la nostra mercantil y burocràtica butgesia, que tant necessita d'ideals per arrancar-la del terra a terre en que viu. En Maragall pod, an la seva amplitud de criteri, arribar a fer, fins a cert punt, un bé a Catalunya, mentres qu'en Suárez Bravo no més pod portar l'enderremment y la mort.

A. CORTADA.

(De la revista quinzenal *L'Arenx*).

CARAMELLAS

VALS

Ja hem arribat,
ja som aquí,
nenas hermosas,
frecas com rosas,
ja hem arribat,
ja som aquí,
sortiu mistas,
si ens voleu sentir.

No venim perquè ens donguen
actas per ser diputats,
que d'aquesta para s'v'n trovan
en certa llog. molt excusat.

L'assump qu'ens porta aquí,
nemas, bé prou qu'el sabreu
voiem teca, forsa teca:
d'amor, no, no ens en dongueu.

Nosaltros no som com astros
qu'am miradas sempre van,
que si g'ompiu las cristalas
dizen qu'us estimaran.

Nosaltros solem dir sempre
lo que d' al ventre sentim:
Diu: *Ting gana!*—Doncs doneanos
molt menja y suc de rahim:

Que carn la carn
y sang el vi,
Això, minyonas,
ja no ho cal d'.

Si aixis d'aquet modo—us parlem, ninetas,
de pocas vergonyas,—per Deu no ens tracteu
perquè diu un ditxo—que sabreu de sobras:
«Qui no té vergonya,—tot el mon es crea.»

Are, nenas aixieridas,
ompliu nos bé els sasetlons,
que si no n'hi ha prou del carro...
la hoga rem carretons.

No ens dongueu pernils ni truytas,
ni pollastres, ni ous ferrats,
que com els paladars nostros
n'hi han poca de ben avesata.

Lo que volem
are ho direm.

Escoteu, doncs, un instant
y us ho direm... tot cantant.

De lo qu'ens agrada més
de tot lo qu' a Espanya hi ha,
reventar sam de grassos
si ens en poden donar.

Per més qu'ho creyeu mal gust,
per nosaltros és molt bo,
Apa, noyas, mans a l'obra,
y endavant la profesia.

Doneanos algun ministre
ben farsit y ben guisat,
y mitió si sans pod ésser
un xiquet pomatit.

Els conce als a la llaua
per nosaltros so molt bons,
are qu'am tant de descaro
s'engreissan com a bacons.

Diputats y altres romanos
no hi fa res qu'ens en dongueu,
qu'aitis a la pobre Espanya,
un gran servey prestatu.

A tots aquets personatges
que fins ens roban la pell,
seme mica de reparo
passelus per un garvell.

Y els qu'és quedis dins del trasto,
que serán tota els dies bruts,
dondanosels, qu'ens agrada
coniseu als serx corromputs.

Si no teniu preparat
res de lo qu'us havem dit,
deuanos lo que més bé us sembli...
y passau molt bona nit.

DORINGO BARTINA

L'agitació entre estudiants liberals y estudiants carcondas ha tornat a reproduirse en l'universitat de Barcelona. Ha guanyat las oposicions de la càtedra de

Metafisica el Sr. Sanz Benito, d'idees liberals; y com casi tot el professorat del nostre gran establiment oficial d'ensenyansa és horrorosament reaccionari, no volian donarli possessió apoyats per l'element carlista dels estudiants: els liberals han protestat, s'han promogut escàndols que Déu n'hi do pera divertirshi, y s'han repartit alguns bolets y varios mastegots, qu'han recullit piadosament las serhicas fesomias y abonyegadas testas dels que ja al Circo Equèstre van endursen la pitjor part.

Si las provocacions é intertemporancias dels estudiants carlins las fessin pobrets treballadors qu'intentessin posarse en surges... ¡ay la mare! de detencions, processos ordinaris y consells de guerra no en vulguim més.

¡Bé prou qu'és coneix qu'estem en un regim liberal... a lo Sagasta!

Els uns per si havia perdut las eleccions de diputats, y els altres per si la vanitat el cegava, y els de més enllá perquè no colcava amigs, lo cert és qu'als meteixos fusionistas han tramada una conspiració contra el qui fou arcalde de Barcelona, no parant fins a ferlo anar de bigotis a la dimissió.

Ja creurém possible que l'home tingués la seva vanitat, puig és dels que fins per anar a la necessaria ho feya ostentant el titol a la mà de marquès d'Allella, però més, molt més, creyém que la conspiració dels seus correligionaris ha obehit a baixas passions de satisfar apetits politics y ambicions que, si ha caygut el Sr. Fabra per haver sapigut resistirlas, és el seu major titol de noblesa abans, durant y després de ser arcalde.

Y com en aquets enredos politics no es fa may la oposició a un personatge del partit dominant que no siga buscanthi profit material, per aqui és té de deduhir que la cayguda de l'autor del *Código o* de la arcaldia és la deshonra del partit fusionista d'aquesta ciutat.

Está per arribar, ó ha arribat ja an aquestas horas, el general Martínez Campos a Barcelona pera ferse càrreg de la capitania general de Catalunya.

La burgesia ja tremola pel 1.º de Maig, y això que no pod presentarme més pacífic de lo que sembla es presenta, y per això vol l'hèroe de Sagunto estar entre nosaltros, pera salvar la patria a qualsevol moment que convinga.

Lo que tenen d'evitar aquets senyors partidaris de las situaciones de forsa y dels generals de geni, és qu'am las sevas tonterias ó baladronadas no vagin precisament a provocar tot allò que tant els esgarria.

Després de lo que dihem ja més amunt respecte als desordres de l'Universitat, el dimars, precisament mentres s'estava celebrant el judici oral contra el Director d'aquet periòdic, es promogué una colisió tremenda dintre y fóra de l'Universitat, repartintse garrotadas en gran y fins alguna ganivetada, segons es diu, gracias a que van anarhi seminaristas y carlins de montanya a donar una ajuda als carquetas estudiants.

Tal van posantse las cosas y de tal manera y en tots terrenos es van desvergonyint els contraris de la libertat humana, que ja no és possible preveure ahont anirém a parar...

Si las energias populars y els esforços dels liberals no posan prompte remey a tals excessos.

Pròximament comensaran las sevas tascas uns investigadores de la riquesa amagada pera tributar a l'Estat.

Es veritat qu'això és un nou modo de fer esquitxar diners al contribuent; mes si aquets investigadores valguessin pera atrevirse contra els peixos grossos dels ocultadors de la riquesa imponible, prou creixerian bé de tothom, per obligar al gros a que pagui lo que li toqui y no es menji al peit.

Mes ja veuran com succedirá lo Je sempre: el peix gros trencará las mallas d'aquesta xarxa y podrà escaparse, y el peix petit quedarà pres y amarrat en ella.

Qu'és l'eterna practica de la legalitat en tots els sentits.

Diumenge passat els republicans de Madrid van vulguer celebrar la victoria electoral allí obtinguda en la darrera elecció de diputats, y

van acordar una anada al camp en direcció a la pradera de sant Isidro, ahont es reuniren sobre uns 25.000 ciutadans.

Com en tot hi havia hagut molt d'ordre, al tornar la gent a las sevas llars un excés de zel d'alguns polissons va provocar cert conflicte, sinó gros, prou de sentir, perquè va donar llog a la detenció de varios individuos.

Aquestas ganas de prestar serveys a tort y a dret és l'unic distintiu de la policia d'Espanya. Y lo que més fastidia als espanyols.

Un periòdic de Rio Janeiro, americá al cap d'avall, ha tingut la humorada d'obrir un concurs d'homes lieties, donant un premi de més de cincents duros al qu'ho resultés més...

Y algunas donas s'han empitac de que no fossin admesas en aquet concurs de *lectura*, dirigit greus censuras als organissadors, a conseqüencias de las quals aquets han acordat obrir un certamen de donas lieties pera premiar a la qu'ho siga més.

Després d'això, sols falta que s'organisi un certamen de sogras pera premiar a la que siga més reganyosa, y s'haurán acaparat las més grans *lecturas* del sexe bell.

Acaba de morir a Nova Orleans un tal Jones, qu'en els seus derrers moments ha confessat qu'ell fou l'autor de la mort d'un guarda a Chester, pel qual fou penjat a la forca la alguns anys un infelis anomenat William Blagg, com autor de aquell delicte.

Per tot arreu la justicia en fa de las sevas. ¡Pobres victimas de la justicia!

Una d'aquestas desgracias qu'esgarrian, y que per poc es convertien en una espantosa hecatombe, va succedir diumenge al mitjidia, xocant un tren del tranvia de Badalona amb un altre de mercancias de la via de França.

En aquestos accidents en que hi abunda la falta de bona organizació en el treball pera estalviar brassos, sempre es carrega el mort an algun pobret treballador.

No negarém qu'el descuyt d'un empleat pod causar tals desgracias, en quin cas és sempre un descuyt punible. Mes en la majoria dels casos és, com ja havem dit, mala organizació del treball, excés d'obligacions per part dels empleats a fi d'estalviar algun jornal, en una paraula.

Y la responsabilitat, en aquestos casos, may alcansa a qui té la culpa.

¡Malvinatge la palla de la mairrega del gos de Sant Pere que guarda la porteria celestial!

Malament ha comensat la semana Santa a Sevilla, que té tant de nom.

El diumenge de rams van fer una profesia d'aquellas en que hi van molt misteris, y af passar un d'aquets per la plassa de l'Ajuntament, vetaquí qu'al de la verge de l'Amargura se n'hi va girar una de nova, perquè va calarseli fog als vestits, y van quedar tots els sants socarrimats y varios amb averias de consideració.

¡Meditém sobre lo ocupada que deu estar la Providencia aquesta semana que no procurá per medi d'un miracle evitar aquesta desgracia!

Cridém l'atenció dels nostros lectors sobre l'article d'A. Cortada que, copiat de *L'Arenx*, va en otro llog d'aquet número.

No pod de més fina manera posarse de relleu la nulitat dels aferrats a l'antigor y a la rutina, a la vegada qu'induhir a la joventut, burgesa y tot, a l'estudi de la qüestió social sense prejudicis de classe, buscant sols la veritat y adoptantla y proclamantla allà hont es trobi.

La nostra més coral enhorabona a l'amig Cortada.

La semana passada van ser inscrits civilment a Tarrassa un fill del lliurepensador P. Vila y un altre de N. Mora, posantli al primer el nom de Servet y el segon el de Plató.

A Sabadell ha mort el lliurepensador J. Vidal, deixant dit en el seu testament que fos civilment enterrat, com aixis va ferse el diumenge antepassat assistint uns quatrecentos homes a l'acompanyament del cadavre al cementiri lliure.

